

Mai târziu, în cursul nopții

Milan a ațipit. În camera lui cu atmosferă liniștită, blândă ca el, mă tot sucesc și răsucesc în pat. Obloanele au rămas deschise, lumina felinarelor scaldă încăperea într-un halo poetic. Acest spectacol nocturn obișnuit îmi însoțește insomnia, fără să alunge întrebările care se ciocnesc în mintea mea.

Mă ridic încetișor, Milan doarme ca un înger, dar subconștientul mă atrage spre salon și spre demonul închis în spatele unui ecran Retina. Găsesc trei noi mesaje de la corespondentul meu în suferință. Nu mă așteptam la atât de multe. Aprind o țigară. Pe primul, la trimis la 14:30, ora de acolo, un moment surprinzător pentru un luptător fervent. La ora aceea ar fi trebuit să fie pe front sau în altă parte. Mi-l imaginez într-un Internet Café, în plină dupăamiază, hărțuind online o puștoaică, și asta mă lasă perplexă.

„*Salam aleikum*, sora mea. Ce mai faci azi? Voiam săți spun că sunt la dispoziția ta dacă vrei să vorbești. Sunt în zonă.”

Zonă? Care zonă? Nam timp să mă gândesc la asta, absorbită de mesajul următor:

„La ce oră vei fi conectată ca să putem vorbi? Îmi doresc asta foarte mult.”

„De fapt, am o dedicație specială pentru tine... *Mashallah*.”

„Dedicația” cu pricina este o fotografie cu el înarmat până în dinți. *So glamour...* Poartă în bandulieră o pușcă enormă de asalt tip M4. Are fruntea acoperită cu bandana neagră cu inscripții albe a SI. Stă foarte drept, cu pieptul bombat. Zâmbește. Îmi zic cu naivitate că toate astea nu sunt reale. Nu mă cunoaște. Și dacă maș ascunde în spatele lui *Mérodie*? Dacă aș fi un polițist aflat în spatele ecranului? Sau un jurnalist în căutarea unor informații fiabile și provenite din surse sigure? Nu, Abu Bilel nuși face griji; evident, crede că a agățat un pește. Dacă e să dau crezare mesajelor lui, nul va lăsa săi scape din plasă. Face deseori așa? E probabil 4 dimineața. Speram răspunsuri. Numai că se înmulțesc întrebările.

Se spune deseori despre jurnaliști că sunt niște câini mereu în căutarea unui os de ros. Este adevărat că, în acest moment, dorința de a înțelege psihologia asasinului, a acestui asasin, îmi dă o stare de surescitare. Îi admir pe cei care au credință. Invidiez forța pe care le-o oferă. Este probabil un sprijin prețios pentru a putea merge înainte în fața dramelor cu care e presărată în mod inevitabil viața. Dar când spiritualitatea servește drept alibi unor asasini care îi schimbă menirea, atunci eu, Anna, mă simt îndreptățită să devin alta. Cel puțin pe internet. Mam decis: pentru Bilel, voi fi *Mérodie*, o tânără rătăcită, resemnată și totodată naivă. Din punct de vedere strict deontologic, metoda mea poate să pară contestabilă. Dar, într-o epocă a comunicării sacralizate, această organizație teroristă folosește toate mijloacele ca să se facă bine cunoscută și să înroleze cât mai mulți oameni. Conștiința mea a ales. Abu Bilel nu va fi subiectul unui reportaj, dar doresc să studiez în detaliu spusele și să disting ce e adevărat de ce e fals. Începând cu numărul celor care slujesc Statul Islamic. Câți francezi? Câți europeni? Chiar există femei care vin pentru plăcerea de a fi jihadiste și de a servi cauza lui Dumnezeu? Iau și ele parte la luptă? Abu Bilel vrea sămi înșire gogoși în dorința lui de dominare religioasă. În timp ce ucide văduve și orfani, într-o țară minată de divizări confesionale. Oare îmi va descrie, la un moment dat, înfruntările lui sângeroase?

Se ivesc zorii. Și eu navighez pe „darknet”, meandrele Webului, ca să găesc ceva, orice, care sămi ofere informații despre el. Dezgrop zeci de conversații între mujahedini și ucenici. Nimic concludent. Aflu totuși că sa dat o luptă foarte importantă în Siria, în regiunea Deir Ezzor, la mai puțin de 500 de kilometri de frontiera cu Irakul, țară încă rănită de spectrul lui Saddam Hussein și de invazia americană. Interceptez o conversație care ar fi trebuit sămi atragă atenția: „Am filmat tot, iam distrus! Dar alBaghdadi și prietenii lui au rămas în casă, la adăpost, în caz că acești câini din alNusra near fi întins iar o capcană. Poți lua legătura cu Guitone, e cu ei”. Știu de mult cine e alBaghdadi, liderul Daesh, un tip foarte periculos. Dar în noaptea asta, pentru că nu găesc nimic deosebit despre Bilel, mă interesează Guitone. Îl cunosc „bine” pe acest marsiliez de 2223 de ani. După o ședere îndelungată în Marea Britanie, sa alăturat celor din Daesh și a avansat rapid. Are întradevăr trei atuuri esențiale datorită cărora nu poate fi trecut cu vederea în propaganda online înverșunată pe care o face SI: e foarte frumos, cunoaște pe de rost religia și e în stare so propovăduiască în patru limbi diferite.

Eu și câțiva dintre confrății mei îi spunem „atașatul de presă”. Când avem nevoie să ne verificăm informațiile, ne ajută întotdeauna cu plăcere și zel. Guitone mă cunoaște sub adevărata mea identitate: Anna. Am discutat de mai multe ori pe net când am avut nevoie. Ultima dată am vorbit cu el în martie trecut, despre Norah, o tânără de 15 ani din Avignon. Tocmai îi întâlnisem familia, care mă asigura că plecase pentru Jabhat alNusra, nu pentru SI. Guitone îmi confirmase informația și poziția ei geografică.